

4) Zarzut czwarty opiera się na naruszeniu zasady proporcjonalności, zasady, że kara musi odpowiadać naruszeniu, oraz zasady równego traktowania, ponieważ grzywna nałożona na skarżącą jest nieproporcjonalna do wagi naruszenia. Skarżąca podnosi w tym względzie, że:

— w przypadku naruszenia ze względu na cel Komisja winna rozważyć „charakter” i „zdolność” na omawianym rynku oraz kontekst gospodarczy przy ocenie i sprawdzeniu jego wagi;

— z odpowiedniej analizy wynika, że w niniejszej sprawie istniały zasadnicze względy pozwalające uznać, że naruszenie skarżącej było mniej poważne niż Komisja przyjęła, stosując mnożnik oparty na wadze naruszenia.

5) Zarzut piąty opiera się na naruszeniu obowiązku uzasadnienia i zasady proporcjonalności z uwagi na zwiększenie kwoty podstawowej grzywny poprzez dodatkowe podwyższenie o 16 % celem zapewnienia skutku odstraszającego.

6) Zarzut szósty opiera się na naruszeniu prawa, błędzie w zakresie ustaleń faktycznych oraz oczywistych błędach w ocenie, a także naruszeniu zasad uzasadnionych oczekiwań lub równego traktowania oraz komunikatu w sprawie współpracy, jako że Komisja przyznała skarżącej najniższą obniżkę grzywny z tytułu współpracy, mimo że skarżąca była pierwszym przedsiębiorstwem, które wystąpiło o obniżenie grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy.

7) Zarzut siódmy opiera się na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu zasady równego traktowania oraz zasady proporcjonalności poprzez nieprzyznanie skarżącej obniżki grzywny, jako że Komisja nie uwzględniła dostatecznie okoliczności, że udział skarżącej w naruszeniu był ograniczony i że skarżąca nie uczestniczyła we wszystkich elementach naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2011 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-54/11)

(2011/C 80/58)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7700 z dnia 16 listopada 2010 r. zmniejszającej pomoc z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) dla zintegrowanego programu operacyjnego w ramach celu 1 dla Andaluzji (2000–2006) nr CCI 2000.ES.16.1.PO.003 w zakresie, w jakim nakłada 100 % korektę finansową wydatków finansowanych przez EFRR w odniesieniu do zamówień nr 2075/2003 i nr 2120/2005.

obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 39 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1) ze względu na to, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję nie dotrzymując terminu trzech miesięcy od zorganizowanego przez nią przesłuchania lub ewentualnie od przekazania dodatkowych informacji przez władze hiszpańskie.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia polegającego na niewłaściwym zastosowaniu art. 39 ust. 3 lit. b) ww. rozporządzenia nr 1260/1999 ze względu na to, że Komisja stosuje korektę finansową do zamówień nr 2075/2003 i nr 2120/2005 z uwagi na istnienie domniemych nieprawidłowości w procedurze zastosowanej przy ich udzielaniu, podczas gdy stosowanie procedury negocjacyjnej z pominięciem ogłoszeń było w pełni uzasadnione przepisami art. 6 ust. 3 lit. b) i c) Dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawę (Dz.U. L 199, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2011 r. — Castelnou Energía przeciwko Komisji

(Sprawa T-57/11)

(2011/C 80/59)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Castelnou Energía, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: E. Garayar, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;

— stwierdzenie — na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej — nieważności decyzji, oraz

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez Castelnou Energia S.L.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, 27.3.1999, s. 1) ze względu na fakt, że wydanie decyzji nie było poprzedzone wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego, pomimo istnienia poważnych wątpliwości dotyczących jej zgodności.
- Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE, art. 107 TFUE w związku z art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 nr 659/1999 ze względu na to, że Komisja dokonała niepełnej analizy środka, ponieważ nie zbadała zgodności rozpatrywanego środka, który składa się z trzech różnych elementów (tzn. rekompensaty finansowej dla producentów energii elektrycznej, mechanizmu preferencyjnego wejścia i zobowiązania do zakupu krajowego węgla), jako całości.
- Zarzut trzeci dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia zawartego w art. 296 TFUE z uwagi na fakt, że Komisja nie wyjaśniła powodów, które sprawiły, że nie dokonała analizy zgodności wszystkich elementów środka.
- Zarzut czwarty dotyczy naruszenia ogólnych zasad prawa do obrony i dobrej administracji, które powinny cechować postępowanie administracyjne ze względu na to, że Castelnou została pozbawiona możliwości podniesienia swych argumentów w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego, które Komisja powinna była wszcząć.
- Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE, wspólnotowych ram dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (Dz.U. C 297, 29.11.2005, s. 4), jak również art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE (Dz.U. L 176, 15.7.2003, s. 37), ze względu na to, że (i) środek nie jest uzasadniony istnieniem zagrożenia dostaw energii elektrycznej, które, jak twierdzi Komisja, spowodowałoby konieczność świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym i (ii) nawet gdyby istniało zagrożenie dla dostaw energii elektrycznej (quod non), środek jest w każdym razie nieproporcjonalny do celu zapewnienia dostaw energii elektrycznej a zatem bezprawny.

— Zarzut szósty dotyczy nadużycia władzy przez Komisję ze względu na to, że, nawet jeżeli występują obiektywne, właściwe i spójne przesłanki wskazujące na fakt, że środek nie jest przeznaczony do zapewnienia dostaw energii elektrycznej, lecz do utrzymania przemysłu górniczego, Komisja oparła decyzję o zgodności środka na względzie, co do którego miała świadomość, że nie był prawdziwy wydając w ten sposób decyzję z innych względów niż te, które zostały podane.

— Zarzut siódmy dotyczy bezprawności zaskarżonej decyzji, ze względu na to, że jej wydanie powoduje naruszenie przez Komisję postanowień TFUE, które zapewniają swobodny przepływ towarów (art. 28 i 34 TFUE) i swobodę przedsiębiorczości (art. 49 TFUE).

— Zarzut ósmy dotyczy naruszenia prawa popełnionego przez Komisję, ze względu na to, że zatwierdzenie środka narusza niektóre przepisy prawa wtórnego Unii, tzn.: dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, 25.10.2003, s. 32), zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. (Dz.U. L 140, 5.6.2009, s. 63); dyrektywę 2005/89/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotyczącą działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych (Dz.U. L 33, 4.2.2006, s. 22); oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1407/2002 z dnia 23 lipca 2002 r. w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego (Dz.U. L 205, 2.8.2002, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 25 stycznia 2011 r. — Basell Polyolefine przeciwko Komisji

(Sprawa T-399/07) ⁽¹⁾

(2011/C 80/60)

Język postępowania: niemiecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 22.12.2007.